

[Udenrigsministeren.]

gen er forløbet i debatten inden for fællesmarkedet, så er den politiske motivering for og problemerne om den politiske formulering af samarbejdet trængt i baggrunden. Det er også muligt, at der i denne tilbagetrængning er sket en reduktion — det tror jeg der er — af det overnationale indslag i fællesmarkedet, men det er ikke rigtigt, at det overnationale indslag i fællesmarkedet alene er knyttet til ministerrådets adgang til at træffe flertalsbeslutninger i en uafklaret situation. Kommissionen, som tilsyneladende har fået reduceret sine beføjelser, har dog stadig beføjelser til at træffe afgørelser, som ikke kan anfægtes, hverken af det enkelte land eller af ministerrådet, og som altså er suveræne afgørelser, og kommissionen er et ægte overnationalt organ.

Hr. Poul Møller fandt, at der i min redogørelse lå et ryk henimod fællesmarkedet. Jeg har — håber jeg — klarlagt, hvad jeg mente med disse ord, og jeg vil gerne dertil sige, at det har hele tiden været en klar målsætning — og det har jeg forstået der var bred enighed om her i tinget — at vi skulle tilstræbe dannelsen af det store europæiske marked. De politiske muligheder og forudsætninger herfor har været skiftende, og vi har naturligvis tilpasset og må naturligvis også fremover tilpasse vor aktuelle markedspolitik til de skiftende politiske muligheder, der foreligger. Nu synes der at ligge større politiske muligheder, end tilfældet var bare for et halvt år siden, og det gælder om, at disse politiske muligheder bliver udnyttet. Derfor prøver vi på, i den udstrækning hvori vi kan gøre det, at skubbe til en udvikling i den retning.

Hr. Poul Møller var inde på de bemærkninger, jeg gjorde i denne forbindelse. Jeg talte om de vanskeligheder, Frankrigs NATO-politik har skabt, og om den mulighed, denne NATO-politik samtidig kunne skabe for en ændring af den grundlæggende politiske situation, og jeg nævnte, at den linje, Storbritannien følger i NATO-spørgsmålet i den kommende tid, derfor vil være af stor betydning, også for hvorledes mulighederne stiller sig på markedspolitikens område. Jeg vil indrømme, det måske kan lyde lidt kryptisk, og derfor vil jeg gerne gøre det en lille smule klarere og sige:

det, der er min forestilling, er følgende: med den politik, Frankrig fører i NATO med tilbagetrækning fra NATOs integrerede styrker, efterlader Frankrig et vist tomrum, både militært og politisk. Problemet bliver, hvem der skal udfylde dette tomrum, især i politisk henseende. Vi ved, at USA ikke ønsker at gøre det. USA betragter dette spørgsmål som et europæisk anliggende. Jeg mener, at Storbritannien har en meget stor chance for at kunne træde ind i det NATO-europæiske billede på en stærkere måde end tidligere, og hvis Storbritannien gør det — i betragtning af den holdning, USA har indtaget, vil man kunne gøre det, uden at forholdet mellem Storbritannien og USA derved svækkes — på en sådan måde, at det bidrager til at fastholde Frankrig mest muligt i NATO-samarbejdet, at man undgår skridt, der kan skubbe Frankrig yderligere væk fra os, så tror jeg, at det vil påvirke den franske vurdering af Englands Europapolitik.

En sådan positiv holdning fra Englands side over for Frankrig trods den — det erkender jeg — af Frankrig skabte vanskelige situation kunne bidrage til at forbedre klimaet om de europæiske markedsforhandlinger ganske betragteligt. Det var det, der lå i min bemærkning, ikke det modsatte, at England skulle skubbe Frankrig ud. Det ville jeg anse for at være dybt ulykkeligt for den kommende europæiske udvikling.

Modsat hr. Per Federspiel, som mente, at der altså ikke længere ville blive tale om suverænitetssafkald, i hvert fald ikke i større udstrækning, sagde hr. Poul Møller, at suverænitetssafkaldet må fastholdes. Det er også min opfattelse, at forudsat at Fællesskabet hviler på et forholdsvis klart defineret grundlag — og det gør Romtraktaten — og forudsat at der findes juridiske instanser, domstolsinstanser — og det gør der også inden for Fællesskabet — er det i en lille stats interesse, at de overnationale institutioner er så stærke som muligt, for det giver den største beskyttelse, nemlig den, at fortolkningen og bedømmelsen sker ud fra Fællesskabets synspunkter og ikke ud fra det enkelte lands nationale interesser.

Hr. Poul Møller siger, at vi skal nu indstille os på at acceptere fællesmarkeds-traktaten. Hertil vil jeg sige, at det har